

Sygn. akt VIII Ka 299/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2014 roku

sprawy M. C.

obwinionego o czyn z art. 92 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 29 stycznia 2014 roku, sygnatura akt XIII W 1108/13

I. Zaskarżony wyrok zaoczny utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,- złotych (sto złotych) tytułem opłaty za drugą instancję, obciąża w/w zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50,- złotych (pięćdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

M. C. został obwiniony o to, że:

w dniu 6 listopada 2012 r. około godziny 18.35 w B. na ul. (...) kierując samochodem marki V. o nr rej. (...) zbliżając się do skrzyżowania z ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej w wyniku czego wjechał na skrzyżowanie przy wyświetlanym świetle czerwonym na sygnalizatorze dla swego kierunku zabraniającym wjazdu,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt XIII W 1108/13 obwiniony M. C. został uznany za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. orzeczono wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 1.000 (tysiąca) złotych.

Zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 (złotych) złotych tytułem opłaty.

Na zasadzie art. 103 § 2 k.p.w. i art. 105 § 1 k.p.w. obrońca obwinionego zaskarżył powyższy wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż obwiniony popełnił umyślnie wykroczenie stypizowane w art. 92 § 1 k.w., w sytuacji gdy takie zdarzenie w ogóle nie miało miejsca,

gdyż obwiniony zachował szczególną ostrożność przy wjeździe na skrzyżowanie, w szczególności zastosował się do wyświetlanego światła zielonego oraz w momencie wjazdu na skrzyżowanie do wczesnego światła żółtego,

2. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 175 k.p.k. i art. 368 k.p.k., a polegające na tym, iż sąd w trakcie postępowania nie dopuścił dowodu sygnalizowanego przez obwinionego – w postaci jego przesłuchania w drodze pomocy prawnej przed Sądem Rejonowym w Lublinie z uwagi na jego miejsce zamieszkania, przez co uwzględniono okoliczności jedynie na niekorzyść oskarżonego i tym samym sąd nie ustalił okoliczności istotnych dla sprawy, co miało ten wpływ na treść wyroku, że sąd uznał obwinionego winnego popełnienia wykroczenia,

3. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., a polegające na tym, iż sąd w trakcie postępowania nie dopuścił z urzędu dowodu z wizji lokalnej z miejsca popełnienia wykroczenia, a jedynie posiłkował się szkicem, przez co nie zostały wyczerpane wszystkie możliwości dowodowe, które mogły być wykorzystane przy eliminowaniu istniejących wątpliwości, co do przebiegu zdarzenia i tym samym obwiniony został pozbawiony możliwości obrony swojej wersji zdarzenia, co miało ten wpływ na treść wyroku, że sąd uznał obwinionego winnego popełnienia wykroczenia,

4. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów dokonanej przez sąd rejonowy sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, których wynikiem było uznanie dowodów wyłącznie niekorzystnych dla obwinionego, które wypełniały cały zebrany materiał dowodowy w sprawie - w postaci zeznań dwóch policjantów, szkicu oraz notatki urzędowej, przy jednoczesnym pozbawieniu obwinionego możliwości złożenia wyjaśnień w przedmiotowej sprawie, co miało ten wpływ na treść wyroku, że sąd uznał obwinionego winnego popełnienia wykroczenia.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji

ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego.

Obwiniony złożył uzupełnienie uzasadnienia apelacji, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji przedstawiając szeroką argumentację na poparcie swoich twierdzeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana pod kątem badania zasadności apelacji obrońcy obwinionego, nie potwierdziła zawartych w niej zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, obrazę przepisów postępowania poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i błędne stwierdzenie, że obwiniony zasługuje na ukaranie za wykroczenie określone w art. 92 § 1 k.w. Zdaniem Sądu Odwoławczego zarzuty podniesione przez skarżącego jawią się jako całkowicie bezpodstawne i nie znajdujące odzwierciedlenia w zgromadzonych w sprawie dowodach.

Zaznaczyć należy, iż obowiązkiem Sądu wynikającym z zasady prawdy obiektywnej jest dążenie do wyjaśnienia wszystkich istotnych wątpliwości w sprawie, zwłaszcza zaś do wyjaśnienia sprzeczności i to przy uwzględnieniu całości zebranego materiału dowodowego, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., stosowanego w procesie o wykroczenia w oparciu o art. 8 k.p.w. tylko wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (wspomniany już art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w., art. 34 k.p.w.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.),

- jest wyczerpujące i logiczne – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.) (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 03 marca 1998 roku, V KKN 104/98, Prokuratura i Prawo 1999/2/6, LEX 35095; wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1997 roku, IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1997/11/1, LEX 31393).

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I Instancji wziął pod uwagę powyższe wskazania. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby rozumowanie Sądu Rejonowego było wadliwe czy też nielogiczne.

Odnosząc się wprost do apelacji obrońcy oskarżonego należy zauważyć, że nie sposób zgodzić z jego twierdzeniem, iż zdarzenie w ogóle nie miało miejsca, gdyż obwiniony zachował szczególną ostrożność przy wjeździe na skrzyżowanie, bowiem zastosował się do wyświetlanego światła zielonego oraz w momencie wjazdu na skrzyżowanie do wczesnego światła żółtego. Tego rodzaju tezy są sprzeczne z zeznaniami świadków funkcjonariuszy policji P. C. (k. 3v, 52v-53), M. S. (k. 94) oraz sporządzonym szkicem sytuacyjnym (k. 2). Świadek P. C. stwierdził bowiem, że z miejsca w którym się znajdował doskonale widział sygnalizację świetłą, do której musiał zastosować się obwiniony. Z daleka dostrzegł, iż dla kierunku ruchu kierującego zmieniało się światło na pomarańczowe, zaś obwiniony nie zaczął w żaden sposób zmniejszać prędkości, co zakończyło się przejechaniem skrzyżowania na świetle czerwonym. Świadek M. S. zeznała, że dla ulicy (...) paliło się już światło czerwone i obwiniony przejechał wówczas skrzyżowanie, po czym skręcił w lewo w ulicę (...).

W ocenie Sądu Odwoławczego twierdzenia obwinionego, że światło pomarańczowe zapaliło się, gdy znajdował się już bardzo blisko skrzyżowania i nie mógł wówczas bezpiecznie zahamować to jedynie jego linia obrony, mająca uwolnić go od odpowiedzialności karnej. W ocenie Sądu z zeznań funkcjonariuszy policji wynikało, że światło pomarańczowe dla pojazdów poruszających się w kierunku Galerii (...) zapaliło się dużo wcześniej, niż wynika to z oświadczenia obwinionego, co w ocenie Sądu pozwalało w/w (o ile by podjął taką aktywność) na potencjalnie bezpieczne zatrzymanie pojazdu przed skrzyżowaniem. Funkcjonariusze policji, jako osoby obce dla obwinionego nie miały żadnego powodu, aby celowo w/w obciążać, a siebie narażać na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań i tzw. „śmierć cywilną” w wykonywanym zawodzie. Tym samym Sąd uznał ich zeznania za logiczne, spójne ze sobą i tym samym odznaczające się walorem wiarygodności.

Przechodząc do kolejnego zarzutu skarżącego, a mianowicie nie dopuszczenia przez Sąd I Instancji dowodu z przesłuchania obwinionego w drodze pomocy prawnej przez Sąd Rejonowy w Lublinie, z uwagi na jego miejsce zamieszkania należy podkreślić, że Sąd rozpoznający sprawę nie dostrzegł takiej konieczności. Sąd Odwoławczy powyższe stanowisko w całości podziela. Poza tym jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, o ile obwiniony chciałby rzeczywiście złożyć wyjaśnienia to miał niczym nieskrępowaną możliwość złożenia ich na piśmie, z czego doskonale sobie zdawał sprawę, skoro po pierwsze od 28 sierpnia 2011 roku czynnie wykonuje zawód adwokata (<http://rejestr.adwokatura.pl/K.>), po drugie korzystał z pomocy fachowego obrońcy, po trzecie o powyższym uprawnieniu (możliwości składania wyjaśnień na piśmie) został pouczony (k. 10). Uregulowanie zawarte w art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 20 § 3 k.p.w. daje obwinionemu uprawnienie do składania wyjaśnień, ale nie obliguje z drugiej strony Sądu rozpoznającego sprawę do przesłuchiwania obwinionego w drodze pomocy prawnej, o ile nie widzi takiej potrzeby (art. 68 § 1 k.p.w.). Podobne motywy kierowały Sądem Odwoławczym, który na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 czerwca 2014 r. nie uwzględnił wniosku obwinionego o zarządzenie przerwy w rozprawie i dopuszczenie dowodu z wyjaśnień obwinionego w sposób przez niego wskazany (k. 135), podnosząc dodatkowo, że w jego ocenie postulowany przez obrońcę obwinionego dowód w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania (k. 138v).

Kolejny zarzut skarżącego polegający na tym, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił w trakcie postępowania z urzędu dowodu z wizji lokalnej z miejsca popełnienia wykroczenia, a jedynie posługiwał się szkicem, a zatem obraży art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., który w zasadzie powinien opierać się na innej podstawie prawnej, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w w zw. z art. 39 § 1 k.p.w. (art. 167 k.p.k. nie stosuje się w postępowaniu w sprawach o wykroczenie), również nie okazał się zasadny. Zgodnie z art. 39 § 1 k.p.w. dowody przeprowadza się na wniosek stron albo z urzędu i przepisy art. 39 § 1 k.p.w. w zw. z art. 70 § 5 k.p.w. i art. 366 § 1 k.p.k. nakładają na sąd rozpoznający sprawę obowiązek wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy na podstawie zaoferowanych przez strony lub dopuszczonych z urzędu dowodów, o ile Sąd poweźmie takie wątpliwości. W niniejszym stanie faktycznym Sąd rozpoznający sprawę tego rodzaju wątpliwości nie powziął, które to zapatrywania w pełni podziela Sąd Odwoławczy.

Końcowo należy zauważyć, że w ocenie Sądu Okręgowego zastrzeżeń nie można mieć do orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny w wymiarze 1000 złotych, bowiem jest ona adekwatna i współmierna do wagi popełnionego przez obwinionego wykroczenia, a nadto spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i prewencyjne i z pewnością uwzględni dyrektywy określone w art. 33 k.w. Obwiniony jest osobą pracującą, prowadzącą działalność gospodarczą i uzyskującą w chwili obecnej dochody, co jednocześnie oznacza, że grzywna w orzeczonym wymiarze nie przekroczy jego możliwości finansowych.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzekł na mocy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., w tym w odniesieniu do opłaty na mocy art. 8 i art. 21 pkt 2 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 j.t.), a w odniesieniu do wydatków postępowania odwoławczego na mocy art. 118 § 1 i 3, 4 k.p.w. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001.118.1269).